

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1447/2020
05.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Весна Голубовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марко М. Кљајевић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 434/19 од 14.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 434/19 од 14.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П2Н 282/17 од 06.12.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиле па је забрањено туженом ББ из ... да се приближава тужили АА (раније АА1) па му је забрањен приступ у простор око места становања тужиле и места рада тужиле, на удаљености од 50 м. Одлучено је да привремена мера траје годину дана. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 434/19 од 14.08.2019. године, жалба туженог одбијена је као неоснована и потврђена је пресуда Основног суда у Руми П2Н 282/17 од 06.12.2018. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је, благовремено, изјавио ревизију побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14) па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Неосновано је позивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 8, 192. став 1, 276. и 360. став 3. ЗПП, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене ових одредаба закона које би биле од утицаја на доношење правилне и законите пресуде. По оцени Врховног касационог суда, оцењени су жалбени наводи који су од одлучног значаја. Супротно наводима ревизије другостепени суд није изменио садржину исказа туженог од 06.12.2018. године већ аргументовао правилност утврђеног чињеничног стања и оцену исказа туженог поред осталог указујући на жалбене наводе туженог који одступају од исказа туженог као странке. Наиме, тужени је пред првостепеним судом оспорио да је подигао прозорско стакло на возилу и повредио руку тужиле док је у жалби туженог наведено да је ради неопходне одбране тужени притиснуо дугме за аутоматско затварање прозора те да је дошло до самоповређивања тужиле.

Према утврђеном чињеничном стању, брачна заједница парничних странака престала је у априлу 2015. године, а решењем Трећег основног суда у Београду П2 2210/14 од 28.12.2017. године, заједничка деца парничним странака син 2006. годиште и ћерка 2009. годиште, поверени су тужили на самостално вршење родитељског права, тужени обавезан да доприноси дечијем издржавању и уређен је начин одржавања личних односа малолетне деце са туженим. Тужиле сада са децом живи у ..., где деца похађају основну школу. Дана 27.07.2018. године, тужиле је задобила телесне повреде када је тужени подизањем стакла на вратима свог аутомобила прикљештио десну руку у тренутку када је она пружила кроз отворени прозор возила како био јој он дао пасоше деце, са којом је претходно био на летовању. Тада јој је рекао да јој не да дечије пасоше и да их више неће видети, а аутомобилом је почео да се креће уназад, све док му тужилин партнер није рекао да се заустави како не би ударио малолетну ћерку парничних странака. Тужиле је тада извукла руку и истог дана око 23,15 минута се јавила код лекара који је констатовао повреду десног ручног зглоба и доњег дела десне подлактице у виду видљивих, плићких огуљотина коже дужине 2 до 3 цм, црвене боје и палпаторне болности горњег дела дурзума десне шаке. Тужени је одлазио и код тужилиног послодавца и тражио од њега да јој да отказ због постојања судске одлуке донете против тужиле у којој је примењен институт опортунитета. Тужиле има страх од туженог, јер никад не зна како ће он да се понаша.

Према процени Центра за социјални рад сврсисходно је одређивање мере заштите против туженог, ради заштите тужиле од насиља у породици. Тужена је током поступка повукла део тужбеног захтева за насиље према деци и лишење родитељског права туженог према деци.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиље тако што је одредио меру заштите од насиља у породици забраном туженом приступа у простору око места становања тужиље и места рада тужиље на удаљености од 50 метара.

Жалбени суд је одлучујући о жалби туженог правилно применио материјално право када је потврдио првостепену пресуду.

Одредбом члана 197. став 1. Породичног закона, прописано је да насиље у породици, у смислу овог закона, јесте понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Ставом 2. истог члана насиљем у породици у смислу става 1. сматра се нарочито: наношење или покушај наношења телесне повреде; изазивање страха претњом убиства или наношења телесне повреде члану породице или њему блиском лицу; присиљавање на сексуални однос; навођење на сексуални однос или сексуални однос са лицем које није навршило 14 година живота или немоћним лицем; ограничавање слободе кретања или комуницирања са трећим лицима; вређање, као и свако друго дрско, безобзирно и злонамерно понашање.

Суштина мера породично правне заштите од насиља у породици састоји се у ограничењу или привременој забрани одржавања личних односа насилника са жртвом насиља. Сврха заштитних породично правних мера јесте да се њиховом применом спречи поновно извршење насиља у породици, да се обезбеди нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности члана породице који је изложен насиљу, као и да се отклоне околности које погодују или подстичу понављање насиља односно извршења других видова насиља.

Имајући у виду наведено, правилно је становиште нижестепених судова да понашање туженог, његови акти, представљају насиље, те да се у циљу престанка овог насиља као и у циљу превенције будућих насиља, сврха постиже изреченом мером. Како се ради о озбиљно и трајно поремећеним односима парничних странака због којих учестало долази до међусобних свађа, вређања и малтретирања, то је с обзиром на садржину, интезитет и трајање испољеног насиља, по оцени Врховног касационог суда изрицање мере заштите забране приласка туженог сврсисходно, посебно имајући увиду да је тужени био склон насиљу и раније.

Имајући у виду наведено неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права. Свако понашање које одступа од стандарда нормалног опхођења и комуникације са члановима породице треба квалификовати као насиље у породици. У конкретном случају мере заштите које су одређене су адекватне околностима случаја и изречене су у циљу елиминације ризика за стварање ситуација које су подобне да до насиља поново дође, те обезбеђивања тужиљи мира, спокоја, безбедности и живота без страха.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић